



Arrest

nr. 84 815 van 18 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 maart 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JANSSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster wordt op 24 januari 2011 in het bezit gesteld van een E-kaart in functie van haar moeder.

Op 6 februari 2012 wordt verzoekster via de burgemeester verzocht om binnen de maand na kennisname van de brief, nieuwe informatie te verstrekken aangaande haar bestaansmiddelen, economische activiteiten, studie, werkloosheidsuitkering en OCMW-steun. Deze brief wordt op 6 februari 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Verzoekster heeft op 29 februari 2012 een bewijs binnengebracht van het OCMW, dat haar partner recht heeft op steun in het kader van het dagbestedingsinitiatief in het Sociaal bedrijvencentrum en een attest van het OCMW dat zij recht heeft op een leefloon als samenwonende.

Op 22 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 2 april 2012 ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die wordt gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als descendant, en verkreeg de E-kaart op 24/1/11. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 19/1/12 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 6/2/12, en legde binnen de gegeven maand een ocmw-attesten voor waaruit blijkt dat zij (en haar partner) ocmw-leefloon ontvangen en dat haar partner een financiële (tegemoetkoming) krijgt voor het volgen van een opleiding.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als descendant voldoet overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 aangezien zij sinds 2/3/11 geen gezinscel meer vormt met haar moeder (in wiens functie betrokkene het verblijfsrecht bekam als descendant), en bovendien niet langer ten laste is van haar moeder maar van het Belgische sociaal bijstandstelsel. Bijgevolg wordt het recht op verblijf beëindigd overeenkomstig artikel 42ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet evenmin aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMVV om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in ... categorie als alleenstaand/samenwonend persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat hij/zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 en artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, en bovendien een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Zij licht haar middel als volgt toe:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van art. 40 bis van de wet van 15.12.1980 gezien zij sinds 02.03.11 geen gezinscel meer vormt met haar moeder.

Terwijl verzoekster overeenkomstig art. 40 §4, 1° van de wet van 15.12.1980 het recht heeft om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gezien zij de in art. 41, 1° lid vervulde voorwaarden voldoet en daarenboven kan bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Dat verzoekster immers sinds 03.03.2011 meerderjarig is zodat zij zich wel degelijk op artikel. 40 §4 1° lid van de wet van 15.12.1980 kan beroepen zonder dat er sprake dient te zijn van een gezinscel.”

2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst het motief dat verzoekster een verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, met name als ascendent van haar moeder. Verweerder is hierbij nagegaan of verzoekster zich nog steeds in de voorwaarden bevindt om recht te hebben op een verblijf als bloedverwant in neerdalende lijn. Verweerder stelt vast dat verzoekster geen gezinscel meer vormt met haar moeder en ook niet langer ten laste is van haar moeder, zodat zij aan twee van de voorwaarden niet langer voldoet. Verweerder concludeert vervolgens dat verzoeksters verblijfsrecht dan ook beëindigd kan worden op grond van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist niet dat zij geen gezinscel meer vormt met haar moeder, noch dat zij niet langer ten laste is van haar moeder zodat zij niet aantoonbaar dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen en een onrechtmatige toepassing zou hebben gemaakt van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat zij sinds 3 maart 2011 meerderjarig is zodat zij beroep kan doen op artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet zonder dat er sprake dient te zijn van een gezinscel. In de mate verzoekster stelt dat verweerder ten onrechte een gezinscel vereist om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, berust haar grief op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster in haar tweede middel uiteenzet waarom zij meent in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet zodat kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking onder het tweede middel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij licht haar middel als volgt toe:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van art. 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 gezien zij niet kan beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Terwijl verzoekster overeenkomstig artikel. 40 §4 1° lid van de wet van 15.12.1980 het recht heeft om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gezien zij de in art. 41, 1° lid vervulde voorwaarden voldoet en daarenboven kan bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Dat verzoekster immers vanaf 02.03.11 door haar moeder werd verlaten op een ogenblik dat zij nog minderjarig was en dus nog niet kon gaan werken. Dat verzoekster door omstandigheden onafhankelijk van haar wil door het vertrek van haar moeder uit het betreffende appartement van de ene op de andere dag dakloos werd. Dat zij als minderjarige op dat ogenblik eenvoudigweg niet kon/mocht gaan werken. Dat verzoekster inmiddels werk aan het zoeken is en zich bij enkele interimkantoren heeft ingeschreven. Dat verzoekster ingevolge haar zwangerschap en de bevalling op 05.03.2012 niet eerder kon gaan werken maar haar inmiddels als werkzoekende bij enkele uitzendkantoren heeft ingeschreven. Dat verzoekster aldus overeenkomstig artikel. 40 §4 1° lid van de wet van 15.12.1980 het recht heeft om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.”

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder vervolgens is nagegaan of verzoekster ‘daarnaast’ een recht heeft op verblijf, met toepassing van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Verweerder heeft op 6 februari 2012, via de burgemeester, verzoekster verzocht om binnen de maand na kennisname van de brief nieuwe informatie te verstrekken aangaande haar bestaansmiddelen, economische activiteiten, studie, werkloosheidsuitkering en OCMW-steun. Deze brief is op 6 februari 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 februari 2012 een bewijs heeft binnengebracht van het OCMW dat haar partner recht heeft op steun in het kader van het dagbestedingsinitiatief in het Sociaal bedrijvencentrum en een attest van het OCMW waaruit blijkt dat zij recht heeft op een leefloon als samenwonende. Tevens noteerde de beambte van de gemeente dat verzoekster zwanger was en de bevalling was voorzien voor “deze week”.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van haar verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069.)

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat ondanks dat aan verzoekster gevraagd werd haar actuele situatie toe te lichten (waarbij zij tevens werd gewezen op de mogelijkheid dat er een einde zou kunnen worden gesteld aan haar verblijfsrecht), zij op geen enkele wijze aan de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf dat zij wenste te werken, op zoek was naar werk en/of een reële kans maakte op een job. Verzoekster voert dit voor het eerst aan in haar inleidend verzoekschrift zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid er geen rekening mee te hebben gehouden. Bovendien stelt de Raad vast, waar verzoekster betoogt dat ze kan bewijzen dat ze werk zoekt, zij nalaat deze bewijzen voor te leggen.

Verzoekster betoogt dat zij nog minderjarig was toen haar moeder haar op 2 maart 2011 verliet en zij aldus niet kon werken. Verzoekster werd echter één dag later meerderjarig. Bovendien haalt zij ook dit argument voor het eerst aan.

Verzoekster betoogt dat zij zwanger was, doch zij toont niet aan dat zij omwille van haar zwangerschap niet kon werken of werk zoeken. In de brief waarin verzoekster om bijkomende informatie werd verzocht, werd uitdrukkelijk vermeld: *“Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.”* Verzoekster heeft nooit aangegeven dat zij door haar zwangerschap geen werk kon vinden. Zij legt, noch naar aanleiding van haar verzoekschrift, noch naar aanleiding van de vraag tot bijkomende informatie, bewijzen voor waaruit blijkt dat zij zich heeft laten inschrijven als werkzoekende bij een bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of bij interimkantoren. Evenmin legt zij sollicitatiebrieven of bewijzen van sollicitatiegesprekken voor. Zij toont bijgevolg op geen enkele wijze aan dat zij in de periode dat zij niet langer een gezin vormde met haar moeder en niet meer ten laste was van haar moeder -volgens verzoeksters eigen verklaring vanaf 2 maart 2011- op zoek was naar werk en een reële kans maakte op werk.

Verweerder concludeert aldus op redelijke wijze dat verzoekster, bij gebrek aan economische activiteit of bestaansmiddelen, zich diende te wenden tot het OCMW om in bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Aangezien de bestaansmiddelen door de Belgische overheid worden ter beschikking gesteld in de vorm van een leefloon vormt verzoekster een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel. Verzoekster betwist niet dat zij een leefloon ontvangt. Verzoekster toont aldus niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van een verblijfsrecht met toepassing van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Indien verzoekster de mening is toegedaan dat zij inmiddels wel als werkzoekende in de zin van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, kan zij een aanvraag voor een verklaring tot inschrijving indienen op grond van haar nieuwe situatie.

Een schending van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN